

На повик на цариградското бугарското списание *Читалиште* Прличев се нафатил со препејување на Хомеровата „Илијада“. До списанието испратил дел од препевот и истакнал:

**Дасепреведе Хомер е едно од најзнаменитите дела што би докажало дека нашиот нар
од**

Н

апредува

...

Но

знаете

дека

Хомер

е

долгословец

и

многупати

дреме

·

Ќе

се

потрудам

,

по

ВОЗМОЖНОСТ

,

да

ги

одбегнувам

неговите

недостатоци

·
Ќе
бидам
строг
кон
се`
што
е
излишно

...
Не
ќе
напишам
ниеден
стих
излишен
или
студен

,
така
што
дејството
да
врви
со
испослински
чекори

...
Би
било
безумно
да
преведувам
точно

,
буквално

·
Тогаш
мојата
цел
никако
не
е
постигната

·
И

така
,
преводот
ќе
биде
слободен
.

Списанието, уште во почетокот, препевот на Прличев го поздравило како книжевно дело што ќе направи епоха во нашата народна книжнина. Меѓутоа Нешо Бончев кој бил прв литературен критичар кај Бугарите во *Периодичносписание* го критикува и иронизира препевот на Прличев. И според него Прличев:

не
го
преведувал
Омира
,
туку
острижен
им
го
предложил
на
Бугарите
и
го
дополнил
и
украсил
по
свој
вкус
.

Бончев во својата критика особено го нападнал јазикот на Прличев, начинот на препевање и произволните скратувања на Илијадата.

Оваа критика силно го погодила Прличев и за тоа случување самиот тој во својата автобиографија пишува:

**Критикот пишуваше долго против мене. Нетребаше толку. Бидејќи скаше да ме пораз
и и да
препорача
свој
превод
,
можеше
да
го
каже
само
ова
Прличев
не
знае
бугарски
,
и
тогаш
јас
навистина
би
бил
поразен
.**

Ваквото случување ќе го натера да се откаже од печатење на препевот, а самото дело го фрлил во оган.

Прличев бил длабоко разочаран и од приемот на бугарскиот литературен круг во кој меѓу другите влегувале Христо Ботев и Љубен Каравелов. Тие двајца во еден фељтон го исмевале и истакнувајќи дека е неспособен писател, а самиот Прличев ќе создаде една творба под наслов „Гр. С. Прличев, убитијб’лгарам!“.

Сето тоа допринело да се повлече во себе и опкружен со книги ќе се нафати на препевање на своите поеми „Сердарот“ и „Скендербег“.

Првата поема ја препевал неколкупати и во овие препеви ќе се чувствува родниот јазик на Прличев, но постепено ќе еволуира во општословенскиот есперанто кој сакал да го создаде.

Во 1886/87 година Прличев се нашол повторно во Бугарија со цел да го објави својот препев на Илијадата и со написот „Критик и преведувач“, во кој биле изложени погледите на Прличев за неговиот јазик, концепцијата за општословенски јазик и одговор кон критиката на Бончев и др. Но бидејќи писмениот јазик на Прличев немал ништо општо со тогашниот бугарски литературен и книжевен јазик не можел да најде издавач и овој обид останал неуспешен.